

Heti biztató üzenet 13. Az imádságról 9. Könyörgéseink és az Isten megoldásai

„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.” Zsoltárok 138,3

Mindenki számára vannak dolgok, amelyekre nagyon nehezen vesszük rá magunkat. Bár minden munkában, még a legértelmetlenebb munkában is lehet talán örömet találni, mégis nagyon nehéz elkezdni. Talán a diákoknak is nagyon nehéz nekiülni és megtanulni a napi *pensumot*. A házimunka monoton ismétlődő feladatai is rendkívül megterhelőek. Elmosogatni ugyanazt a kávésbögrét napjában háromszor (persze ez a szám csökkenthető a kávéfogyasztás visszafogásával). De a porral akkor is kell küzdeni. Bár vannak portaszító vegyszerek, de idővel a por akkor is visszatér a tárgyakra, a bútorokra, a könyvekre, az ablaküvegre és mindenre. Vagy megtisztítjuk vagy belefulladásunk a koszba. De ha megtisztítjuk, akkor is visszatér. A kertben a gyomlálás hasonló. Ha gyomlállok, akkor a kert hoz termést, virágot, valamiféle hasznot. Ha nem, akkor ellepi a kertet a gyom és az csak nő és nő és végül még a házat is elborítja szertelenségével. Ha kigyomlállok, megtisztítom a kertet, akkor minden szép és minden jó. Aztán újra nő a gyom. És újra és újra és újra. És én kigyomlálom. Aztán megint.

Változó monotónia tőrrel teremtett bennünket Isten. Van, akinek ez egyáltalán nem okoz gondot. És van, akit ki lehet kergetni az efféle sziszifuszi munkákkal a világból. Van egy apró növény, amely nagyon szeret felkúszni a dróthálóból képzett kerítésekre. Ez a növény a hálóra felfutva felgyorsítja a rozsdásodás folyamatát. Nem nagyon lehet mást csinálni, mint lecsipegetni drótról-drótra. Egyszer egy asszony megbízott ezzel a feladattal. Csipegettem két ujjal ezt az apró kis barnás színű indácskákat. Már egy jó fél órája csináltam és semmi látszata nem volt annak, hogy dolgozom. Úgy éreztem, annyi frusztráció halmozódott fel bennem, hogy fel tudnám ásni az egész kertet. Azt hiszem, nem tudnám rávenni magam, hogy újra elvégezzem ezt a munkát.

Fenti igénkben csodálatos biztatás rejlik. Kiáltottam Istenhez, Te pedig válaszoltál. A fordítás így volna pontosabb. Bátorítottál, erőt öntöttél lelkembe. EZ a *bátorítottal, erőt öntöttél* mondatrész egyetlen szó az eredeti héber szövegben (*ráhab*), ami ilyesmiket jelent alap esetben: felkel, ráveszi magát valamire. A héber igeragozás pedig rendkívül gazdag és rendkívül árnyalt jelentéskörrel képes gazdagítani egy egészen egyszerű és hétköznapi kifejezést is. Például – mint esetünkben is – képes műveltetést kifejezni. Ami azt akarja kifejezni, hogy Isten képes nekünk megadni azt a lelki-érzelmi pluszt, ami ahhoz szükséges, hogy rávegyem magam valamire.

Talán arról a bizonyos energiáról van szó, ami ki tud mozdítani, el tud mozdítani a holtpontról. Amiből szeretet lesz, amiből megbékélés lesz, amiből kitartás lesz, amiből hűség lesz, amiből újrakezdés lesz, amiből nehézségek között is öröm lesz. Amiből az *újember* képes létezni az *óember* minden erőfeszítése ellenére.

Isten érdekes válaszokat ad az imádságainkra. Sokszor megoldást kérünk olyan problémákra, amelyek főként nőnek, amelyek emberfeletti. Csodára lenne szükség, hogy ezeken átlendüljünk. Isten pedig nem tesz semmit. Úgy értem, nem tűnik el a probléma, vagy nem nő ki valami a földből, ami azelőtt nem volt ott. Mégis történik valami fontos. Csak nem körülöttem, hanem bennem, Képessé válok odébb tolni a falat. Vagy ha nem tudom odébb tolni, akkor képes vagyok túrni. Ma és holnap és azután. Anélkül, hogy felőrölne. Mert marad bennem valamiféle felfoghatatlan béketűrés. *Emberi és mindenféle értelmet meghaladó békesség.*

Az Isten úgy is ki tud emelni, hogy képessé tesz arra, hogy felkeljek, hogy beleálljak, hogy elkezdjem, hogy újrakezdjem. Egyenesen lelkembe önti az erőt. Van, hogy minden lélegzetvétel nehéz, mert komoly súly nyomja a vállamat, vagy egyenesen a szívemet. Aztán valahogy a lélegzés is megváltozik, meg a levegő porosságát is leváltja a virágillat, fellélegzem. Erre az érzésre utal az

eredeti szövegben olvasható szó a lélekre (*nefes*). A lélek és lélegzés szó ugyanaz a héber nyelvben és ez az élet szava is.

Ez a három jelentésárnyalat pedig ténylegesen összekapcsolódik. A lélek, a lélegzés, az élet összekapcsolódnak. Ahhoz, hogy felszabadultan lélegezzünk és azt érezzük, hogy élünk, ahhoz szükségünk van arra, hogy tettekre késznek érezhessük magunkat. Arra az erőre, amit sokszor éppen a meghallgatott imádság gyümölcseként kapunk a Mindenhatótól.

És ami úgy segít rajtunk, hogy közbenjárunk szeretettünkért és segítséget kérünk neki, majd erőt kapunk, hogy segítsünk rajta. Bár nem találjuk egy nehéz élethelyzetben saját életünkben a megoldásokat, de Isten ad erőt és bölcsességet és elindulunk a megoldás útján. Bár belefáradtam a teher hordozásába, de Jézust követve újra meg újra vállamra tudom venni azt a bizonyos keresztet. Minden egyes reggel vállamra veszem és nem nyom be a teher a talajba. Mert Őt követem és Ő nem hagy magamra.

Vegyük bátran komolyan, hogy van értelme imádkozni, van értelme Isten segítségét kérni. Lélegezzünk! Cselekedjünk! Álljunk bele, mert Vele menni fog.

